

Mokslininkai pripažįsta, kad Višnu garbinimas Vedų religijoje užima išskirtinę vietą. Vedos ir upanišados Višnu laiko vieninteliu Aukščiausiu Dievo asmeniu, iš kurio išeina visos kiti įsikūnijimai ir įgalintos Dievybės. Višnu yra materialaus pasaulio ir visų gyvų būtybių kūrėjas. Gausūs Vedų raštai patvirtina Višnu tapatumą su Krišna. Krišnos autoritetu neabejoja nei viena vaišnaviška mokykla. Mokslininkų nuomone, vaišnavizmas yra labiausiai organizuota ir filosofiskai pagrįsta induizmo tradicija. Būtent vaišnavizmui Indija ir pasaulis turi būti dėkingi už literatūrinius ir dailės šedevrus, tokius kaip Ramayana, Mahabharata, Bhagavad Gita, Bhagavata Purana, Gita Govinda, gausybė paveikslų, freskų, keramikos dirbinių, šventyklų. Daugybė sanskrito profesorių ir indologų pripažino ISKCON ir Prabhupados vertimus. Tarp jų: Prof. Burke Rochford iš Midleburio koledžo, Tomas J. Hopkins, Religinių studijų departamentas Franklino ir Maršalo koledžas, didžiausias induizmo autoritetas A.L. Bashamas, Ph.D. knygos "Stebuklas, kuris buvo Indija" autorius. New Yorko Aukščiausio teismo sprendimas: "Hare Krishna religija yra bona fide religija, kurios šaknys Indijoje driekiasi į praeitį tūkstančius metų." 1977 JAV Apeliacinio teismo teisėjas Irving Kaufman 1981 m. pripažino Krišnos Sąmonės judėjimą religija, kuri išaugo iš senovinės induizmo tradicijos. Negalima ignoruoti įrodymų apie jos istorinį ilgaamžiškumą ir teologinį vientisumą. "Psychology Today" redaktorius Daniel Goleman, Ph.D. rašo, kad vakarų pasaulyje, kur žmonės kenčia nuo vidinio susvetimėjimo ir dvasinės tuštumos, galima daug ko pasimokyti iš Harė Krišna atsidavusių meditacinių praktikų. Psichologai, tyrinėję japa meditacijos procesą patvirtino, jog ši meditacijos forma neskatina atsiribojimo nuo pasaulio, o padeda pašalinti stresus, atstato vidinę pusiausvyrą, skatina koncentraciją ir veiksmų koordinaciją. Daugybė švietimo sferos atstovų įvertino individualų požiūrį į vaiko asmenybę, kuris praktikuojamas ISKCON'o gurukulose.

Vienuolis pranciškonas Arūnas Peškaitis apie ISKCON ("Šiuolaikinis religingumas, Vaga, 2000): Krišnos sąmonės judėjimas, be abejo, yra vienas labiausiai žinomų rytietiškos kilmės judėjimų Vakarų kultūroje. Turbūt daug kas matė spalvingas Krišnos garbintojų eisenas ir Vilniaus gatvėse. Krišnos sąmonės judėjimas (ISKCON) išsiskiria iš kitų rytietiško judėjimų tuo, kad kuria savitą subkultūrą krikščioniškos ar postkrikščioniškos kultūros areale. Taip yra pirmiausia dėl to, jog Krišnos sąmonės judėjimas, palyginti su kitais rytietiškos kilmės kultais, yra bene glaudžiausiai susijęs su autentiška religine tradicija.

Krišnos sąmonės judėjimas yra žinomas įvairiopa veikla, jį sudaro daugybė struktūrų - ašramai, mokyklos, šventyklos, institutai, žemės ūkio bendruomenės; jau daugelį metų vykdomas labdaringas projektas "Maistas,"kad išgyventum" ("Food for Life`).

Visų pirma ISKCON įkūręs Šri Prabhupada, kaip minėta, yra inicijuotas mokytojas, savo mokymą tapatinantis su viena iš induizmo tradicijų. Tuo jis, be abejo, ryškiai skiriasi nuo kitų rytietiškos kilmės kultų kūrėjų, dažniausiai vakarietišką universitetinį išsilavinimą turinčių indų.

Be to, Šri Prabhupadą pradėti misiją Vakaruose įgaliojo jo dvasinis mokytojas - tai turi ypatingą reikšmę induizme nustatant tradicijos autentiškumą. Dar vienas dalykas - ISKCON šventyklose atliekamos apeigos yra autentiškos, jų negalima traktuoti kaip "vakarietišku perdirbinių"; jose Europoje dažnai lankosi išeiviai iš Indijos, tuo tarsi paliudydami "tradicijos tęstinumą".